

Fará una entremaliadura cada diumenge

ANY I — BARCELONA 10 JANER 1904 — NÚM. 2

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Cataluya: un any. . . . 3 pessetas
Idem: un semestre. . 2 id.
Extranger: un any. . . 5 id.

A la nena Josefina
que ha acertat las solucións,
de franch li dono 'l diari
y mil felicitacións.

Entremaliaduras

Manoy quina setmana d' angunias la passada; ja 'ls dich que he fet ben bé alló que diuhen *Any nou vida nova*; jo qu' havía passat tants días de panxa al sol, quant ne feya, perque 'ls días núvols no 'm tocava, quina feyna se m' ha girat desde que m' he dedicat al periodisme; pero vaja, ja ho diu lo *ditxu:* «Deu tanca una porta y n' obra unaltra» á cambi dels amohinos y maldecaps; ¡quina satisfacció al rebre demostracións de carinyo d' aquellas personas tan bonas que sols neixen pera estimar.

Donchs sí; n' he passat de verdas y de maduras anant d' Herodes á Pilat, es dir, de casa el qu' estampava la lletra á casa 'l que feya els ninots. Semblava una llansadora, y ab el fret que feya los hi dich que 'm sembla m' ha sortit un panalló á la punta del nas, y encara això no es res; vetaquí que á lo millor me trobo que no tenía tinta y que se havía acabat lo vermell á totas las tintorerías; ja *estava per tirar lo barret al foch* de cremat qu' estava, quan ab un cop de geni dels meus vaig per rebotre la barretina per terra

y 'm cau dintre la galleda, y com que la porto d' aquellas que fan á Olot, que de tan vermellas semblan una rosella, va quedar l' aygua que semblava haguessin mort lo porch. ¡Bufa!—vaig dir,—ja tením pintura; tira y amunt;—pero al marcá'l paper va quedar de color de rosa. ¡Batua! Va, va,—vaig dir,—axís agradará més á las nenas,—y ves com venen las cosas, m' estava rumiant sobre això que diuhen las personas grans que n' hi ha que neixen ab estrella y altres ab esquella, y pensava ¿de quins deus ser tú? quan, com si fos aquella que va guiá als senyor Reys d' Orient, me 'n veig venir una. pero no ab qua, perque

encara va de curt y se m' atansa una nena que portava una marruixa ¡més bufona! y 'm diu:

—Deu lo guart; ¿que hi sería En Patufet?

Jo que desseguida li contesto:

—Per servirla; ¿qué se li ofereix?

—Una servidora, sab...

—Sí senyora, senyoreta.

—Donchs, aquí li deixo.

Y no era pas cap mussol, sino qu' era la solució de las endevinallas del meu prospecte. Y varem tenir una sentada parlant de las nostras cosas; en fí, que varem acabar com acostuman las personas grans.

—Ja ho sab, aquí es á casa seva.

—Lo mateix li dich, Josefina Boada, Plassa de Catalunya, número 2, al 2.º pis, 2.ª porta,— y tot seguit li vaig apuntar el nom á la llista dels suscriptors cumplint la meva promesa.

Pero ¿y de la visita del senyor Quimet, que vos en diré? Encare ploro de alegría. ¡Quin senyor més bon home, ¡Mare de Deu! ja 'ls dich jo qu' ho es ben bé á *carta que val*; donchs sí, al primer Deu te guart m' allarga un grapat de duros en paper d' aquell

que diu «El Banco de España pagará al portador...» etc., etcétera, que jo que sols m' havía vist á sobre un trist quarto senzill, me semblava que m' havía tornat més rich que 'n Rotschildt, y ell se 'n va anar y jo 'm vaig quedar que semblava hagués perdut l'esma de tan content qu'estava que ni sé com explicarho; ab axó, á Deu siau y fins á diumenge que ve 's despedeix per avuy.

En Patufet

L' infant y la Lluna

(FABULETA)

Un infant mirant la Lluna
platejada, al cel sospesa,
—Qu' es gran—deya—mes bonica
no hi ha al cel cap mes estrella.

L' infant se va fer un home
y li demostrá la ciencia
que aquella tan bella Lluna
era sols un xich' satélite,
y que 'ls estels brillejants
que ell creya xicas estrellas,
tenen mil cops l' extensió
d' aquella Lluna tan bella.

Ants no judiqueu, primer,
nens, mireu molt bé l' objecte,
no feu com aquell infant
enganyat per l' apariencia.

J. A.

Historieta

Eram al firal d' Olot un jorn de fira; los nins atrafegats guaytant tant be de Deu com allí hi havía per ells; tot eran joguinas, pilotas, cavalls, ninas, sabres, escopetas, qu' era bonich veure aquella mainada com suspiravan per la joguina promesa. Un d' ells, ros com un fil d' or, vestit sencill ab devantal de ¿vions blaus, dava la ma á un vellet; tot seguit se veya qu' eran l' avi y lo net; lo petit, mitj rialler mitj serio, mirava ab adalit una escopeta que tal-ment semblava de veras; tan ben feta era la joguina.—No la miris, fill, li digué 'l vell, aquesta escopeta; tria del demés lo que vulguis.—Vull l'escopeta, respongué el nin, tots los altres ne compran, jo també vull jugá á soldats.—No, no puch comprártel; ja sabs que la teva avia no las pot veure aquestas joguinas. Recórdat de ton oncle, fill, y tria lo que vulguis menos l'escopeta.—Avi, vull l' escopeta; no m' agrada res més. Molt gran devía ser l' amor que sentía l' avi pel net, quan á pesar de haverli portat las llágrimas als ulls la resposta del nin, li comprá l' escopeta. Content, joyós, l' infant, trist, plorós lo vell, feren vía cap á casa; m' interessá tant l'actitut d'abdós, que vaig seguirlos arribant á una casa dels arrabals ahont vaig veure una velleta plorant á grans crits, que quan vegé l' home y el nin, exclamá:—¡Antón, Antón, lo noy es mort!—Llensa l' escopeta, no n' hi hauría d'aver de soldats per forsa,—xisclá 'l vell, y el nin contestá:—No vull

Los Reys d' En Patufet

Als nens que son aplicats
EN PATUFET los premia;
sigueu bons y espavilats
y jo us prometo á grapats
més joguinas y enjoyats
que no hi ha á l' Argentina.

que l' oncle 's morí. -Llensá la joguina y corregué á petonejar l' avia. Aquesta escena m' impresioná tant que vaig volguer saber de qué provenía l' odi de aquella familia á las armas y vaig saber que l' oncle del nin, qu' acabava de morir, havía mort d' una tisis arreplegada en aquella remalehida guerra de Cuba.

UN DE FORA

TAN mateix y ben mirat, no sé per ahont comensar. Ja us dich, amiguets, que axó fa suar de valent, y més si tinch de pujar gayre sovint á n' aquell teatre tan gran que té cinch pisos ab entressol, que tothom crida y ningú s' entén y desde dalt se veuhen las personas de baix com formigas. També n' hi ha un altre de molt petit, que tots parlan com á casa, del pa ne diuhen pa y del ví, ví; ja serém amichs si ho fan bé. Al Passeig de Gracia n' hi ha dos, en l' un los gossos, los cavalls y els elefants, fan cosas com las personas, no 'ls falta sino parlar, ¡com que ja tenen la llengua! al altre tot sovint fan viatjes al Sol y al Polo Nort, y fins no fa fayre hi havía un home que portava tants vestits com días hi ha al any. A la plassa de Catalunya n' hi ha un que 'n diuhen del género petit, ¿més petit que jo? pero estant de vaga, fan música ab manubri y buscan una dona grossa per ensenyarla. També hi ha un teatre pels muts, ¡á Barcelona totas se las pensan! fan funció ab signes y 'ls diuhen los Nofres, sols que per serne parroquiá s'ha de ser aficiona[t] *al cacauhet y á la avellana.* Y per fi n' hi ha un d' Intim que vol dir que tot ho fan de debó, portan perrucas naturals y fins treuhen fum p[er] nas; de putxinellis no n' h[e] vist; en Pere Romeu los t[é] tancants al quarto de la[s] ratas perque diu que no volen fer bondat. Y fi[ns] diumenge, amiguets, qu' [us] contaré altres cosas que [us] agradarán.

CRISTÓFUL

DE NOYETS Y NOYETAS

Agafadas per las mans las amiguetas ó també 'ls noyets barretjats si son petits, fan sardana y tot voltant cantan:

Ollas ollas de ví blanch
totas son plenas de fanch,
de fanch y de maduixa,
gira la caduixa;
¿quí la girará?
La N. será.

Al lloch de la N. hi diuhen lo nom del nen ó nena qu' al anomenarlo s'ha de girar d' esquena dins del rotllo y segueixen cantant y voltant. Si anomenan un dels que están girats se torna á posar natural, de cara dins el rotllo.

Aquest joch es molt útil als noyets y noyetas que fa poch que caminan, perque sens perill de ferse mal aprenen de caminar y giravoltar girats en totas duas posicións, de frente y de radera, per això recomano que 'ls que ja son grandets hi juguin ab los petits.

En Set-ciencias

—Camina, rebech, sino l'avi no 't portará á passeig may més.

—Jò vull una bomba.

—Déixat de bombas. Mira, si callas te compro "En Patufet."

—Donchs ya callaré si no m' enganya.

CANSONETAS

—

Fum, fum,
xameneya amunt
trobarém un capellá
que 'ns dará peixet y pa,
una carbasseta de vi
per pasar aquest sant camí;
are passan bous y vacas
y gallinas ab sabatas.
Correu, correu minyons
que la teta fa torrons
lo vicari 'ls ha testat
diu que son un xichs salats
¡ay lo brut, ay lo porch!
¡ay la cara, cara, cara!
¡ay lo brut, ay lo porch!
¡ay la cara de pebrot!

ENDEVINALLA

—

Soch un tipo molt simpátich,
me coneixen tots los nens,
m' han matat moltas vegadas
y he fet morts per tot arreu;
soch marqués y soch drapayre,
soch soldat y fins soch rey,
y ab tot y ser tantas cosas,
¿quin será l' ofici meu?

GEROGLIFICH

—

✕
H H H H H H H H
I C
OR
D. D. D. D. D. D. D
L
A A A
P R O F
E E E E E E E E
ONONONONONONONON

El nen ó nena que encerti aquestas dugues endevinallas y envihi la solució á la redacció de EN PATUFET junt ab los noms, edat y domicili, li enviaré 'l periódich de franch tot l'any. En lo número vinent esplicaré 'l modo de concedir els premis.

Tip. Danyans y Fraguas (S. en C.), Diputació, 214